

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **N. V. N.**, nar., st. příslušnost, t. č. neznámého pobytu, zastoupen ustanoveným opatrovníkem SOZE, zapsaným spolkem, se sídlem Mostecká 5, 614 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. MV-88924-10/OAM-2013,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 29. 5. 2014 (doplněnou podáním ze dne 13. 6. 2014), která byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2014, č. j. 20 A 21/2014 – 13, postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. MV-88924-10/OAM-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska Zastávka (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 27. 6. 2013, č. j. CPR-7929/ČJ-2013-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

II. Průběh správního řízení

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), byla stanovena v délce tří let. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena v délce patnácti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, a to nejméně od března roku 2013 do 19. 6. 2013.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 1. 7. 2013 (doplněným dne 10. 7. 2013), v němž uvedl, že na území ČR pobývá již od roku 1988, přičemž v roce 2006 ČR opustil, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění. Po návratu do ČR v roce 2013 se pokoušel vyřešit svůj pobytový status a nakonec požádal též o udělení mezinárodní ochrany. Do ČR se vrátil, neboť se chce postarat o své dvě nezletilé děti, které zde žijí. Ohledně možnosti návratu do vlasti žalobce uvedl, že ve Vietnamu sice žijí jeho sourozenci, s těmi však neudrží žádný kontakt. Ve Vietnamu již žalobce nemá žádné zázemí a pravděpodobně by se z něj stal bezdomovec. Žalobce tedy shrnul, že uložením správního vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a vzhledem k tíživé situaci, jíž by byl vystaven po návratu do Vietnamu, je prvostupňové správní rozhodnutí nezákonné, a to i s ohledem na konstantní judikaturu Evropského soudního dvora (dále jen „SDEU“).

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1988 a povolení k pobytu si pravidelně prodlužoval až do roku 1998. Po skončení platnosti oprávnění k pobytu na území ČR nelegálně setrval až do roku 2006, kdy byl zajištěn cizineckou policií a bylo mu dne 6. 6. 2006 uloženo správní vyhoštění. V této době žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany; řízení o mezinárodní ochraně bylo pravomocně skončeno dne 16. 3. 2007 odmítnutím kasační stížnosti žalobce. Platnost posledního výjezdního příkazu uděleného žalobci skončila dne 26. 5. 2007. Žalobce na území ČR též neúspěšně žádal o trvalý pobyt. Dne 2. 5. 2007 pak žalobce učinil s paní B. D. souhlasné prohlášení, na jehož základě byl zapsán jako otec do rodných listů nezletilých Š. a B. D. V roce 2007 žalobce vycestoval do Německa (dále jen „SRN“), kde neoprávněně pobýval až do roku 2013. Poté se opět, aniž by mu svědčilo příslušné oprávnění, se vrátil do ČR a v červnu toho roku se dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde podruhé požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný konstatoval, že žalobce ve svém odvolání zpochybnil rovněž správnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce, které si ve věci v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal prvostupňový správní orgán. Z tohoto důvodu požádal žalovaný ve smyslu ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Na základě žádosti žalovaného ministr vnitra závazné stanovisko přezkoumal, přičemž jej shledal věcně správným a z tohoto důvodu jej potvrdil. Z obsahu

závažného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2013, ev. č. ZS21313, jakož i závažného stanoviska ministra vnitra ze dne 4. 10. 2013, č. j. MV-90682-3/OAM-2013, jímž bylo původní stanovisko potvrzeno, vyplynulo, že žalobce dlouhodobě porušuje právní předpisy ČR a zdržuje se na území tohoto státu neoprávněně. Právní předpisy upravující otázky pobytu cizinců na území ČR se žalobce pokusil obejít tím, že se nechal účelově zapsat jako otec do rodných listů nezletilých občanů ČR. K tomuto závěru dospěl správní orgán na základě pobytové kontroly provedené ve dnech 28. – 29. 8. 2013 v místě bydliště paní B. D., během níž tato uvedla, že žalobce není otcem dotčených nezletilých dětí. Za zápis žalobce do rodného listu jejích dětí obdržela jednorázově 20 000 Kč a následně též 5x výživné ve výši 1 200 Kč. K tomuto postupu paní D. svolila s ohledem na neshody s biologickým otcem dětí a její finanční tíseň. Dále z obsahu závažných stanovisek plyne, že neexistují žádné překážky vycestování žalobce a jeho návrat do země původu je možný.

Samotný žalovaný se pak ve svém rozhodnutí vyjádřil k námitkám žalobce v tom směru, že je považuje za veskrze nedůvodné. Pokud se jedná o žalobcem tvrzené vazby k ČR, pak žalovaný primárně poukazuje na skutečnost, že tyto vazby mu nebránily v tom, aby cca šest let pobýval v SRN. Na území ČR přitom žalobce nenavázal žádné soukromé ani rodinné vazby a ani se výrazněji nezapojoval do kulturního, společenského či politického dění, v čemž mu ostatně brání i jazyková bariéra. Lze se tedy domnívat, že ve Vietnamu bude moci vést nesrovnatelně bohatší život, na čemž nic nemění ani skutečnost, že se svými sourozenci žijícími ve vlasti není žalobce v kontaktu, neboť je pravděpodobné, že tyto příbuzní mu nebudou nápomocni o nic méně než cizí lidé na území ČR, s nimiž se žalobce takřka šest let neviděl.

Na postupu prvostupňového správního orgánu žalobce neshledal nic protiprávního, neboť tento postupoval zcela v intencích zákona a skutkový stav zjistil způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti o jeho úplnosti. Všechny podklady pro vydání rozhodnutí jsou přitom součástí spisu. Stran obsahu prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že toto odráží zjištěný skutkový stav, přičemž závěry prvostupňového správního orgánu jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny.

Žalovaný se rovněž nedomnívá, že by bylo uložením správního vyhoštění nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce a že by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“). Žalobce nemá na území ČR ekonomické zázemí, bydliště, zaměstnání ani rodinu. Do jeho soukromého a rodinného života tak rozhodnutí o vyhoštění příliš zasáhnout nemůže. Žalovaný zdůraznil, že správní vyhoštění je zákonným opatřením, jehož účelem je ukončit neoprávněný pobyt cizince na území státu, přičemž směřuje k legitimnímu cíli, jímž je zajištění veřejného pořádku.

Doba tří let, po níž je žalobci zapovězeno vstupovat na území členských států EU, dle názoru žalobce zcela odpovídá počínání žalobce, který po mnoho let nelegálně pobýval jak na území ČR, tak i v jiném členském státě EU.

III. Obsah žaloby

V podané žalobě žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se správním řádem, zákonem o pobytu cizinců a Úmluvou. Konkrétně se žalovaný dle názoru žalobce v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně vypořádal s jeho argumentací obsaženou ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 22. 4. 2014. Žalovaný především náležitě

nereflektoval, že žalobce není žádným způsobem v kontaktu se svými sourozenci žijícími ve Vietnamu. Rovněž pak žalobci není zřejmé, jak dospěl žalovaný k závěru, že méně než šestiletá nepřítomnost v ČR je srovnatelná s jeho nepřítomností ve Vietnamu, kde byl naposledy v roce 1988, tedy ve svých 26 letech. Žalobce nesouhlasí s tím, že by v ČR nebyl integrován, neboť zde strávil takřka dvacet let svého života. Žalobce má v ČR přátele, orientuje se v místním společenském a kulturním dění a lze dokonce konstatovat, že ČR je v současné době jediným státem, k němuž má žalobce nějakou vazbu. Žalobce je zvyklý na českou kulturu a i s ohledem na jeho věk a skutečnost, že ve Vietnamu byl naposledy ve svých 26 letech, by pro něj byl návrat do vlasti neúnosný.

Žalobce se dále ohrazuje vůči tvrzení žalovaného, že v začlenění do české společnosti mu brání jazyková bariéra. Žalobce připouští, že neovládá český jazyk na odborné úrovni a proto žádal pro účely správního řízení ustanovení tlumočníka, nicméně v běžném životě je schopen se bez jakýchkoliv obtíží dorozumět a rovněž nemá problém začlenit se do společenského a kulturního dění.

V neposlední řadě žalobce nesouhlasí s vyhodnocením dopadu správního vyhoštění na jeho soukromý život. Žalobce trvá na tom, že jeho vyhoštěním by došlo k zásahu do jeho práv garantovaných čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti se odvolává na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Žalobce zdůrazňuje, že výčet legitimních cílů, které ospravedlňují zásah do soukromého a rodinného života, je obsažen v čl. 8 odst. 2 Úmluvy. V případě žalobce však žádný legitimní důvod neexistuje a napadené rozhodnutí proto představuje neoprávněný a zcela nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Žalobce nepopírá, že porušil právní předpisy ČR, nicméně se domnívá, že svým jednáním žádným způsobem neohrozil další osoby a v porovnání s dalšími důvody pro vyhoštění, které zakotvuje zákon o pobytu cizinců, se jedná spíše o méně závažné jednání. Žalobce zdůrazňuje, že se v ČR nedopustil žádných dalších protiprávních aktivit a snaží se vést spořádaný život.

S ohledem na všechny jím uvedené skutečnosti navrhuje žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný trvá na věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Při rozhodování v této věci přihlédl ke všem relevantním skutečnostem a náležitým způsobem se vypořádal se všemi námitkami žalobce. Pokud se jedná o tvrzenou absenci legitimního cíle, který byl uložením správního vyhoštění sledován, má žalovaný za to, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, že tímto cílem byl zájem na ochraně veřejného pořádku. Přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí též náležitě objasnil, že se jedná mimo jiné o preventivní opatření s cílem potírání nelegální migrace a zabránění žalobci v pokračování v zákonem zakázaném jednání. Žalobce se prokazatelně dlouhodobě zdržoval na území ČR, byť k tomu nebyl oprávněn, přičemž v minulosti ani nerespektoval rozhodnutí správních orgánů a ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nevycestoval z území ČR, čímž se dopustil maření výkonu úředního rozhodnutí. Dále se žalobce nelegálně zdržoval i na území SRN. Nadto se pokusil podvodně získat oprávnění k pobytu tím, že poskytl české občance (paní D.) úplatu, aby byl zapsán jako otec v rodných listech jejich nezletilých dětí. S dětmi však nikdy neudržoval žádný kontakt.

K námitce žalobce, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, žalovaný uvádí, že pojem rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život. V případě žalobce však nebylo zjištěno, že by reálně na území ČR rodinný život vedl, neboť, jak již bylo uvedeno, žalobce ve skutečnosti není otcem dětí paní D. a ani se s nimi nestýkal, přičemž prohlášení o otcovství těchto dětí bylo pouze účelové ve snaze zlegalizovat pobyt žalobce na území ČR. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č.j. 2 Azs 24/2010-90, a dále též ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65. Žalovaný dále uvádí, že se náležitým způsobem zabýval rovněž případnými dopady uložení správního vyhoštění na soukromý život žalobce, avšak v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by v této souvislosti bylo možno zohlednit. Žalobce pouze poněkud vágně uváděl, že si v ČR již zvykl a má zde přátele. Dovolává-li se žalobce integrace do českého prostředí, pak považuje žalovaný za nutné zdůraznit, že pobyt na území ČR byl z podstatné části nelegální, stěží lze tedy hovořit o pozitivní integraci žalobce. Stran tvrzení žalobce, že by mu hrozilo v zemi původu nebezpečí z důvodu jeho náboženského vyznání, odkázal žalovaný na řízení o mezinárodní ochraně.

Žalovaný považuje veškeré žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce na nařízení jednání netrval a žalovaný se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, v důsledku čehož nastala fikce souhlasu žalovaného správního orgánu s rozhodnutím věci bez jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Po řádném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Veškeré žalobní námitky v zásadě pouze zpochybňují správnost posouzení zjištěných skutečností žalovaným, neboť žalobce se domnívá, že tyto skutečnosti představují překážky pro uložení správního vyhoštění. Žalobce je především přesvědčen, že s ohledem na konkrétní okolnosti jeho případu se jeví uložení správního vyhoštění zcela nepřiměřeným, přičemž takový postup je nadto dle jeho názoru v rozporu s právem na ochranu soukromého a rodinného života zakotveného v čl. 8 Úmluvy.

Krajský soud považuje předně za nutné ve stručnosti shrnout relevantní právní úpravu. Problematika správního vyhoštění z přechodného pobytu na území ČR je blíže upravena v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, které vymezuje důvody pro udělení správního vyhoštění,

maximální dobu vyhoštění odstupňovanou v závislosti na závažnosti jednání cizince, jakož i další podmínky, za nichž lze správní vyhoštění udělit. V daném případě bylo žalobci uděleno správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně (...), až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*

Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že v daném případě byly důvody pro uložení správního vyhoštění, tak, jak jsou stanoveny citovaným ustanovením, naplněny. Povinnost uložit správní vyhoštění je však samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to zejména v takových případech, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práv cizince, přičemž takový postup by byl i v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jednu se situací, za nichž je uložení správního vyhoštění zapovězeno, normuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy, který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že *„[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*

Dovolává-li se žalobce na podporu svých tvrzení čl. 8 Úmluvy, jeví se jako nezbytné zdůraznit, že (jak je ostatně patrné již z jeho dikce) práva v něm zakotvená nejsou absolutní. V této souvislosti Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014 – 54, dostupné na www.nssoud.cz), že v rámci posuzování zásahu do soukromého a rodinného života cizince existuje prostor pro poměřování a vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tedy není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život. V posuzovaném případě dospěl krajský soud k závěru, že žalobci se v průběhu správního řízení primárně ani nepodařilo osvědčit, že by bylo napadené rozhodnutí vůbec způsobilé citelným způsobem do jeho rodinného a soukromého života zasáhnout. Jak bylo zjištěno, na území ČR nežijí žádní rodinní příslušníci žalobce. Prohlášení o otcovství k nezletilým dětem paní D. bylo veskrze účelové a žalobce s nimi nežije rodinným životem a nemá k nim žádné vazby. Ostatně žalobce již ani v žalobě (na rozdíl od správního řízení) svým vztahem k těmto dětem žádným způsobem neargumentoval. Krajský soud dále nemohl přisvědčit ani tvrzení, že napadené rozhodnutí zasahuje nepřiměřeným způsobem do soukromého života žalobce. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce má k ČR jakékoliv hlubší pouto. Žalobce pouze zcela povšechně uváděl, že je již integrován do české společnosti, rozumí českému jazyku a účastní se i společenských a kulturních akcí, přičemž si na území ČR rovněž nalezl přátele. Tato svá tvrzení však žádným způsobem nekonkretizoval. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 39/2016 – 31 (dostupný na www.nssoud.cz), *„i když se na řízení o správním vyhoštění zásadně vztahuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jsou možnosti správních orgánů zjišťovat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců značně omezené. Správní orgán při zjišťování podstatných*

skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži účastníka. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo.“ V daném případě se v průběhu řízení vyjma skutečností tvrzených žalobcem nevyjevily žádné okolnosti, které by mohly být relevantní pro učinění závěru o nemožnosti uložení správního vyhoštění z důvodu zásahu do soukromého života žalobce. Přitom pokud se jedná o žalobcem uváděné skutečnosti, krajský soud se zcela ztotožňuje s žalovaným, že tyto nebyly takového charakteru a intenzity, aby mohly konkurovat zájmu státu na ukončení pobytu žalobce na jeho území. Ostatně vazby žalobce na ČR jen stěží mohou být natolik významného rázu, aby bránily jeho vycestování, když posledních několik let před zahájením řízení o vyhoštění se žalobce zdržoval v jiném členském státě EU. Krajský soud nemohl žalobci přisvědčit ani v tom směru, že postup žalovaného nesleduje žádný legitimní cíl předvídaný čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť je zřejmé, že jelikož žalobce opakovaně a dlouhodobě porušuje české právní předpisy v oblasti pobytu cizinců, je jeho vyhoštění v zájmu zachování veřejného pořádku. Nezbyvá tedy než shrnout, že žalobní námitku, jejímž obsahem byl tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy, shledal krajský soud zcela nedůvodnou.

Ve zbytku žaloby žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil význam jednotlivých zjištěných okolností a životní situace žalobce, v důsledku čehož představuje napadené rozhodnutí zcela neproporcionální zásah do sféry žalobce. Ani s tímto názorem se však nelze ztotožnit. Žalovaný, jakož i prvostupňový správní orgán, svá rozhodnutí v tomto směru přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodnili a není pochyb o tom, jaké úvahy je k rozhodnutí o správním vyhoštění vedly. Závěry správních orgánů nadto nachází oporu i ve vypracovaném závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2013, ev. č. ZS21313, které bylo následně přezkoumáno a potvrzeno i nadřízeným správním orgánem (ministr vnitra). Z těchto stanovisek pak vyplývá, že vycestování žalobce do země původu nic nebrání. Souladně s žalovaným pak situaci hodnotí i krajský soud, neboť se nedomnívá, že by překážkou návratu žalobce do země původu mohla být skutečnost, že zde již od svého mládí (asi polovinu svého života) nepobýval. Nutno zdůraznit, že žalobce byl již v minulosti z ČR vyhoštěn a dlouhodobě nelegálně pobýval nejen na území ČR, ale i v SRN. Z tohoto svého protiprávního jednání přitom může žalobce jen stěží profitovat a dovolávat se jej ve svůj prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 35, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud považuje za pochopitelné, že žalobce v současné době pociťuje (s ohledem na dlouhodobou nepřítomnost ve Vietnamu) silnější pouto k ČR nežli ke své zemi původu. Pakliže však měl zájem jakožto cizí státní občan na území ČR pobývat, byl povinen opatřit si pro tyto účely potřebné pobytové oprávnění. Neučinil-li tak a soustavně porušoval právní předpisy ČR, je následek spočívající v jeho vyhoštění zcela přiměřený. Obdobně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014 – 33 (dostupný na www.nssoud.cz), vyjádřil právní názor, že „[a]č se může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je pak snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je pak dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky pochopitelné, ať již

zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu bez významu. “

Co se týká namítané judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zejm. rozsudky ve věcech Boultif proti Švýcarsku (stížnost č. 54273/00, rozsudek ze dne 10. 7. 2001) a Üner proti Nizozemí (stížnost č. 46410/99, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006), krajský soud uvádí, že neshledává žádné podstatné skutkové podobnosti mezi případem žalobce a citovanými kauzami. Zatímco v případě Boultif proti Švýcarsku bylo shledáno porušení čl. 8 Úmluvy, neboť švýcarské orgány neprodloužily stěžovateli pobyt na území Švýcarska, ačkoliv jeho manželka byla švýcarskou občankou, v případě Üner proti Nizozemí se jednalo o stěžovatele, který se dopustil na nizozemském území závažných trestných činů, pročež odloučení od jeho nizozemské partnerky nebylo ze strany ESLP shledáno jako porušení čl. 8 Úmluvy. Krajský soud k tomu pouze dodává, že v případě žalobce je v sázce „pouze“ jeho soukromý život nastavený na podmínky českého prostředí, nikoliv rodinný život, neboť jeho původně tvrzené otcovství k dětem paní B. D. se ukázalo být klamavým jednáním žalobce.

Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, nerespektování rozhodnutí o vyhoštění v minulosti, jakož i další relevantní okolnosti (pokus o obcházení zákona účelovým prohlášením otcovství k českým občanům apod.) krajský soud nepovažuje ani dobu, po niž je žalobci zapovězeno na území členských států EU vstoupit, za nepřiměřenou.

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová